

Sygnatura akt VI Ka 101/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 kwietnia 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Ilony Topy Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r.

sprawy **W. C.** ur. (...) w R.,

syna A. i K.

oskarżonego z art. 270§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 27 października 2016 r. sygnatura akt VI K 372/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej do ponownego rozpoznania.

Sygn. VI Ka 101/17

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia zarzucono oskarżonemu W. C. popełnienie czynu z art. 270 § 1 k.k. polegającego na tym, że w sierpniu 2015 r. będąc przedstawicielem firmy (...) sp. z o.o. sp. k. użył jako autentycznego podrobionego w R. wniosku o pożyczkę pieniężną o nr (...) poprzez złożenie przedmiotowego wniosku w (...) sp. z o.o. sp. k. z/s w P..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27 października 2016 r. (sygn. akt VI K 372/16) wydanym w trybie art. 335 § 2 k.p.k. uznano oskarżonego W. C. za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2015 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził E. (...) sp. k. z/s w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1600 zł za pomocą wprowadzenia w błąd co do tożsamości osoby zawierającej umowę pożyczki o nr (...) po uprzednim podrobieniu przez ustaloną osobę w celu użycia za autentyczny przedmiotowego wniosku o pożyczkę pieniężną w ten sposób, że w miejscu podpisu pożyczkobiorcy podpisała się imieniem i nazwiskiem ustalonej osoby tj. przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zast. art. 37 a k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. skazano go na karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, na mocy art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem wydatków i 60 zł tytułem opłaty.

Apelację od wyroku wniósł prokurator.

Oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na nie uznaniu W. C. za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., podczas gdy zgromadzony w postępowaniu materiał dowodowy wskazuje na wyczerpanie znamion przedmiotowego przestępstwa przez oskarżonego;
- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a to art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez nie przytoczenie w wyroku opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu.

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej.

Sąd Odwoławczy po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku i rozważeniu zarzutów odwoławczych zważył, co następuje.

Złożona apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zamieszczony w części wstępnej wyroku opis czynu i kwalifikacja nie odpowiada czynowi o jaki W. C. został oskarżony, a zatem doszło do obrazu art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. Przepis ten stanowi, iż każdy wyrok powinien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu.

Treść wyroku nie odpowiada rzeczywistym ustaleniom Sądu zawartym w uzasadnieniu wyroku, tym samym wyrok jest wadliwy, jako nieokreślający dokładnie okoliczności popełnienia i znamion czynu przypisanego oskarżonemu. Niezbędnym elementem wyroku skazującego jest dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) Zatem uznać należy iż wyrok, którego komparycja nie zawiera zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia, wydany został z rażącym naruszeniem prawa karnego procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść.

Za kwestię nieistotną dla konsekwencji karno procesowych dla stron należy uznać powody tego stanu rzeczy przywoływane przez Sąd Rejonowy. Omawianego błędu nie można sprowadzić do oczywistej omyłki pisarskiej, jako, że przecież dotyczy ona merytorycznej części wyroku. Uznając oskarżonego za winnego przestępstwa zarzucanego mu Sąd I instancji nie skazał go za czyn zarzucony, ale za czyn w opisie przez Sąd przyjętym, który zawarł w komparycji, a przecież w tej części wyroku powinien znajdować się czyn zarzucony w brzmieniu z aktu oskarżenia, jak tego wymaga właśnie art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. Niezamieszczenie, stosownie do treści art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu należy uznać za rażące uchybienie, mające wpływ na treść wyroku, bowiem to, za jaki czyn był sądzony i za jaki został skazany, musi wynikać z treści wyroku i nie może być odczytywane z akt sprawy i z treści aktu oskarżenia. Sam zarzut zaś, aż do zakończenia postępowania, od momentu wniesienia aktu oskarżenia pozostaje niezmienny, zgodny z opisem zamieszczonym w akcie oskarżenia i w takim brzmieniu powinien być zamieszczony w komparycji wyroku. Powyżej wskazane uchybienie miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, zatem musi skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozstrzygając ponownie o odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu aktem oskarżenia czyn Sąd I instancji powinien prawidłowo sporządzić wyrok zgodnie z art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k.

Zatem orzeczono jak w części dyspozytywnej.